

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: S. V., nar. X, státní příslušnost Ukrajina
bytem Š. 841/9a, B.
zastoupený advokátem Mgr. Vladimírem Šteklem
sídlem Antonína Slavíka 1313/7, 602 00 Brno

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem Nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 8. 2017, č. j. MV-77555-4/SO-2017

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 3. 8. 2017, č. j. MV-77555-4/SO-2017, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Vladimíra Štekla, advokáta, se sídlem Antonína Slavíka 1313/7, 602 00 Brno.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 7. 9. 2017 doručenou zdejšímu soudu téhož dne domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 8. 2017, č. j. MV-77555-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 7. 3. 2017, č. j. OAM-1495-15/ZR-2016 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž Ministerstvo podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušilo žalobci platnost povolení k trvalému pobytu na území České republiky, a jímž dále dle § 50 odst. 1 písm. b) a odst. 5 zákona o pobytu cizinců udělilo žalobci výjezdní příkaz s platností na 30 dnů od právní moci rozhodnutí, resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce má napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu nebyl zjištěn stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. V případě zrušení trvalého pobytu ze strany správních orgánů musí být takové rozhodnutí přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života cizince (ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců). Správní orgány se však dostatečným způsobem, resp. vůbec, nezabývaly jednotlivými okolnostmi života žalobce na území České republiky, a to zejména z pohledu jeho věku, zdravotního stavu, konkrétních rodinných a ekonomických poměrů a invenzitou vazeb v zemi jeho původu. Bylo namístě vyslechnout zejména žalobce a matku jeho nezletilého syna, přičemž neprovedení těchto výsledků znemožnilo řádné zkoumání a hodnocení soukromých a rodinných poměrů žalobce. Zároveň nepostačovalo vycházet z provedených návštěv ve věznici, kde byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, která byla vzdálena od Brna cca 350 km. Přiměřenost zásahu rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života žalobce byla zkoumána více z pohledu pobytu žalobce na území České republiky, což však svědčí o veřejnoprávním vztahu žalobce a jeho rodinných příslušníků k České republice, nevypovídá to ale nic o soukromých a rodinných poměrech žalobce. Správními orgány mělo být zkoumáno faktické fungování rodinných vazeb žalobce, a to ve smyslu materiálním i sociálním. V tomto směru žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010, a ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Azs 137/2014-47.

III. Vyjádření žalované

3. Žalovaná se k žalobnímu návrhu vyjádřila podáním ze dne 5. 10. 2017, v němž plně odkázala na obsah spisového materiálu. V napadeném i prvostupňovém rozhodnutí jsou srozumitelným a přezkoumatelným způsobem popsány důvody, pro které byl trvalý pobyt žalobce na území České republiky zrušen. Správní orgány se se zjištěným skutkovým stavem řádně a přezkoumatelně vypořádaly. Žalobce navíc své žalobní námitky mohl uplatnit již v odvolacím řízení, což však neučinil.

IV. Replika žalobce a doplnění žalobních tvrzení

4. V replice ze dne 21. 11. 2017 žalobce prostřednictvím svého nového právního zástupce reagoval na vyjádření žalované a doplnil svá žalobní tvrzení. Žalobce poukázal na průběh správního řízení a právní zastoupení v něm, do situace, kdy mu byl zrušen trvalý pobyt, se dostal zejména vinou svého předchozího právního zástupce, který celou věc hrubě zanedbal. Na území České republiky žije od svých 12 let, má zde trvalé zázemí a také syna, s nímž se pravidelně stýká a přispívá na jeho výživu, což potvrzuje i bývalá partnerka žalobce a matka jeho syna. Kromě syna žije v České republice také matka žalobce, jeho sestra a životní partnerka paní K. C., s níž žije ve společné domácnosti od roku 2013. Na území Ukrajiny již naopak nemá žádné žijící příbuzné, přátele ani známé, veškeré vazby na Ukrajinu již byly ztraceny. Žalobce odmítá tvrzení správních orgánů, že jeho vazby na Ukrajinu nebyly zcela přetrhány. V České republice strávil podstatnou část svého života (2/3, 18 let) a považuje ji za svůj domov. Dle žalobce měly být provedeny výslechy bývalé a současné partnerky a také měly být zohledněny konkrétní okolnosti týkající se věznice, v níž žalobce pobýval, a to její vzdálenost (350 km od Brna) a čas možných návštěv (výlučně v 7:00 ráno), čímž se ale správní orgány nezabývaly.

V. Duplika žalované

5. Žalovaná na repliku žalobce a doplnění žalobního návrhu reagovala přípisem ze dne 30. 11. 2015, v němž odkázala na své dřívější vyjádření a setrvala na názoru srozumitelného a přezkoumatelného popisu důvodů, pro které byl trvalý pobyt žalobce zrušen. Posuzování kvality či nekvality právního zastoupení v průběhu správního řízení jistě není předmětem žaloby proti napadenému rozhodnutí. Žalobcem přiložené listiny k doplnění žaloby mohly a měly být doloženy již v průběhu prvostupňového či odvolacího řízení.

VI. Posouzení věci krajským soudem

6. Na základě včas podané žaloby Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 s. ř. s.
7. Žalobci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu z důvodu pravomocného odsouzení za spáchání trestného činu dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
8. Podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
9. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

10. Přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života cizince se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně zabýval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012-29, ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011-60, ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008-75, nebo ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39).
11. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, „*V této oblasti existuje i bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (z novější judikatury Evropského soudu pro lidská práva srovnej např. Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; Nunez proti Norsku, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70; Konstantinov proti Nizozemsku, rozsudek, 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52; či Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58; blíže viz Kmec, J., Kosar, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, str. 958-959). V této souvislosti zdejší soud připomíná, že přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65; či nálezný Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).“*
12. Podle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchaní trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58]. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje - po patřičné úpravě - za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39).
13. Z judikatury správních soudů plyne i závěr, že čím delší dobu cizinec na území České republiky pobývá, tím více by se správní orgány měly zabývat možnými dopady zrušení pobytového oprávnění do rodinného a soukromého života a jejich poměřováním ve vztahu k intenzitě důvodu pro zrušení takového pobytového oprávnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013-41). V projednávané věci

by tak správní orgány měly posuzovat intenzitu spáchaného trestného činu a poměřovat jej se zásahem do rodinného a soukromého života žalobce.

14. Prvostupňový orgán v průběhu správního řízení zjistil, že žalobce je svobodný, je otcem M. V. (nar. 24. 9. 2006, státní příslušnost Slovensko), matkou jeho dítěte je paní Z. Š. (nar. 7. 7. 1983), avšak žalobce s nimi nežije ve společné domácnosti od roku 2014. Povolením k trvalému pobytu na území České republiky disponuje rovněž matka žalobce a sestra, jeho otec již zemřel. Žádná z uvedených osob však žalobce nenavštívila v průběhu výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce na území České republiky pobýval od roku 1999 na základě dlouhodobého víza, dne 28. 1. 2002 mu byl povolen trvalý pobyt, na území České republiky nemá žádný nemovitý majetek, není zapsán ani v obchodním rejstříku a před vzetím do výkonu trestu odnětí svobody nebyl v pracovním poměru. Prvostupňový orgán zaujal názor, že s ohledem na pobyt žalobce na území České republiky od 12 let nemohly být zcela zpřetrhány jeho vazby v domovské zemi. Zrušení pobytu se dle prvostupňového orgánu může jevit jako přísné, především vzhledem k jeho rodinným vazbám a délce pobytu na území České republiky, ale nelze jej považovat za nepřiměřené, a to s ohledem na spáchaný trestný čin, formu trestu a rovněž i celkovou násilnou povahu žalobce a trestnou činnost s ní spojenou. Přiměřenost je v daném případě dána s ohledem na okolnosti případu, zjištěné skutečnosti a rovněž s ohledem na veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku. Žalobce si navíc zásah do svého soukromého a rodinného života zapříčinil sám svým jednáním. Prvostupňový orgán poukázal též na skutečnost, že si žalobce bude moci později požádat o nižší bytové oprávnění než je povolení k trvalému pobytu.
15. V napadeném rozhodnutí žalovaná konstatovala obsáhlé posouzení přiměřenosti dopadů prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, zohlednění všech relevantních okolností a ztotožnila se s hodnocením této přiměřenosti ze strany prvostupňového orgánu. Žalovaná mimo jiné konstatovala, že v průběhu řízení nebyly zjištěny žádné soukromé a rodinné vazby žalobce na území, které by převážily nad veřejným zájmem a kvůli nimž by bylo možno považovat prvostupňové rozhodnutí za nepřiměřené. Žalovaná rovněž připomněla, že žalobce svým jednáním opakovaně narušil zájmy společnosti chráněné normami trestního práva a opakovaně tím narušil i veřejný pořádek. Při tomto jednání si mohl a měl být vědom, že jako osoba třetího státu se vystavuje mimo jiné riziku zrušení bytového oprávnění na území. V daném případě dle žalované převážil veřejný zájem nad zájmem na ochranu žalobcova soukromého a rodinného života.
16. Krajský soud však s posouzením přiměřenosti dopadu zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce ze strany správních orgánů nesouhlasí.
17. Správní orgány konstatovaly, že žalobce nemá zcela zpřetrhány vazby ve své domovské zemi (Ukrajina), nicméně neuvedly, na základě jaké skutečnosti tak usuzují. Z provedeného hodnocení přiměřenosti vyplývá, že si správní orgány byly vědomy toho, že na území České republiky pobývá matka žalobce, jeho sestra, dítě, matka jeho dítěte, jakož si byly vědomy úmrtí otce žalobce. Konkrétní vazby žalobce na Ukrajině však neuvádí, pouze tvrdí, že nebyly zcela zpřetrhány, nicméně z napadeného i prvostupňového rozhodnutí nelze vyčíst, jaké vazby na Ukrajině by nadále měly existovat. Jak uvedly i správní orgány, žalobce na území České republiky pobývá od svých 12 let. V době rozhodování správních orgánů žalobce tedy na území České republiky pobýval již 18 let, tj. více než polovinu svého života, přičemž na území České republiky přišel se svou

rodinou v době svého dětství, nicméně touto otázkou (ve vztahu k možným vazbám žalobce v zemi svého původu) se nijak nezabývaly.

18. Stejně tak se správní orgány detailněji nezabývaly ani tím, jaký vztah má žalobce se svým dítětem, eventuálně s matkou tohoto dítěte, když pouze konstatovaly, že spolu nežijí ve společné domácnosti. Otázku, zda se žalobce s dítětem před nástupem do výkonu trestu odnětí svobody vídal, zda na výchovu dítěte přispíval, jakým způsobem byl realizován kontakt s dítětem a péče o něj, správní orgány zcela pominuly.
19. Ze správního spisu je dále patrné, že si správní orgány vyžádaly od Vězeňské služby České republiky přehled návštěv žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody. Z přijatého sdělení Vězeňské služby České republiky vyplývají tyto skutečnosti. Žalobce byl přijat do Vazební věznice a Ústavu pro výkon zabezpečovací detence Brno dne 18. 5. 2016. Od 9. 6. 2016 byl kmenově zařazen ve věznici Ostrov nad Ohří, i po tomto termínu však byl krátkodobě umístěn ve Vazební věznici a Ústavu pro výkon zabezpečovací detence Brno (v termínech od 7. 7. do 26. 7. 2016 a od 11. 10. do 18. 10. 2016) na základě žádosti orgánů činných v trestním řízení. V rámci návštěvních dnů Vazební věznice a Ústavu pro výkon zabezpečovací detence Brno jej kromě advokáta a Policie ČR navštívili dne 1. 6. 2016 paní K. C. a pan V. M., dne 20. 7. 2016 paní K. C. a pan A. J. V případě organizační jednotky Ostrov nad Ohří žádné návštěvy nebyly zjištěny.
20. Správní orgány následně vyšly pouze ze skutečnosti, že žalobce nebyl ve vězení navštíven svou matkou, sestrou, ani matkou svého dítěte. Při takovém konstatování se však nijak nevypořádaly s tím, že žalobce byl po většinu doby, během níž zkoumaly návštěvy žalobce ve vězení, zařazen v organizační jednotce Ostrov nad Ohří, přičemž z dalších listinných dokumentů obsažených ve správním spise vyplývá místo pobytu správními orgány uvedených osob v Brně. S ohledem na umístění žalobce v Ostrově nad Ohří a vzdálenosti tohoto místa od Brna se měly správní orgány zabývat skutečností, v jakém zařízení žalobce trest odnětí svobody vykonává a jaké jsou možnosti daných osob žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody navštívit.
21. Nehledě na skutečnost, že se žalobcem správní orgány neprovedly ani výslech za účelem zjištění jeho soukromých a rodinných poměrů, z něhož by mohly zjistit například partnerský poměr s paní K. C., který žalobce tvrdí v žalobním návrhu a k jehož prokázání přiložil nájemní smlouvy ke společně obývanému bytu. Z evidence návštěv poskytnutých Vězeňskou službou České republiky je přitom patrné, že právě paní K. C. žalobce ve Vazební věznici a Ústavu pro výkon zabezpečovací detence Brno dvakrát navštívila.
22. Ve vztahu k poukazu správních orgánů na možnost požádat si později o nižší pobytové oprávnění než je povolení k trvalému pobytu krajský soud uvádí, že není zcela zřejmé, proč tuto možnost považují správní orgány za reálnou. Jak totiž žalobce uvedl v žalobním návrhu, pravomocné odsouzení za spáchání trestného činu k trestu odnětí svobody pro něj může představovat reálnou překážku pro získání jiného pobytového titulu. I o této skutečnosti proto musí správní orgán uvážit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013-41).
23. S ohledem na silné rodinné zázemí žalobce na území České republiky se měly správní orgány pečlivěji a detailněji zabývat též okolnostmi spáchání trestné činnosti, za kterou byl žalobce pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody – kdy a kde byla spáchána, jaký byl její následek, polehčující a přitěžující okolnosti apod. Prvostupňový orgán se omezil pouze na konstatování, že zrušení trvalého pobytu je přiměřené s ohledem na spáchaný trestný

čin, formu trestu a rovněž i celkovou násilnou povahu žalobce a trestnou činnost s ní spojenou, avšak kromě této obecné formulace se detailněji spáchaným trestným činem, a případně též předchozí trestnou činností žalobce, nezabýval. V projednávané věci je tak pouhý obecný odkaz na páchanou trestnou činnost nepostačující.

24. Správní orgány tedy neučinily dostatečná skutková zjištění týkající se rodinného a soukromého života žalobce, jakož se i nedostatečně zabývaly závažností samotného jednání žalobce, za které byl odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody. V důsledku toho napadené rozhodnutí neobsahuje řádné posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Napadené rozhodnutí tak trpí nepřezkoumatelností, pro kterou musí být zdejší soudem zrušeno.

VII. Shrnutí a náklady řízení

25. S ohledem na vše shora uvedené dospěl krajský soud k závěru, že rozhodnutí žalované, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí, nebylo vydáno v souladu se zákonem a žalobní námitky uplatněné žalobcem jsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátit žalované k dalšímu řízení, ve kterém bude správní orgán vázán právním názorem zdejšího soudu dle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.
26. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalobci přísluší právo na náhradu nákladů řízení spočívající v náhradě nákladů za právní zastoupení advokátem a za zaplacený soudní poplatek. Na náhradě nákladů řízení přísluší dle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, v platném znění, odměna za právní zastoupení advokátem [tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a to za 3 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí právního zastoupení, sepsání žaloby, replika žalobce k vyjádření žalované), a dále 3x režijní paušál dle § 13 advokátního tarifu. Odměna advokáta je stanovena ve výši vyčíslené na částku 10 200 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 2 142 Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Dále pak žalobci náleží zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, celkově tedy částka ve výši 15 342 Kč, kterou je žalovaná povinna uhradit v soudem stanovené třicetidenní lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. července 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.